

DESIRE®

Elizabeth Bevarlyová
Flirt na jednu noc

ELIZABETH BEVARLYOVÁ

FLIRT NA JEDNU NOC

PŘEKLAD

KATEŘINA LÁNSKÁ

Milá čtenářko,

možná jste to také zažila, že když člověk nemá velká očekávání a rozhodne se nechat věci jen tak plynout a užívat přítomného okamžiku, tak překvapivě zapracuje náhoda či osud a najednou se začnou dít ty nejzásadnější události. Na vlastní kůži to zažívají i hrdinové mých prosincových příběhů. Ať již tedy otevřete povídku Flirt na jednu noc, nebo se začtete do romancí Půlnoční kovboj, či Líbání nestačí, můžete být svědky náhodných, avšak zároveň osudových setkání, od kterých zpočátku hrdinové celkem nic významného neočekávají, a přesto naprosto zásadně zasáhnou do jejich životů.

Věřím, že Vás příběhy se zázraky lásky krásně předvánočně a vánočně naladí.

S láskou

Váš Harlequin

Elizabeth Bevarlyová

FLIRT NA JEDNU NOC

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Caught in the Billionaire's Embrace

První vydání:
Harlequin Books, 2011

Překlad:
Kateřina Lánská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2011 by Elizabeth Bevarly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Flirt na jednu noc: 2013 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2186-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2187-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2188-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Třicátiny Delly Hannahové mohla vylepšit jen jediná věc – něco nečekaného. A něco takového nebylo jen tak, protože Della pečlivě plánovala každý detail oslavy už odmalička. Jako holčička vyrůstala ve čtvrti, kde na oslavy narozenin většinou nebývaly peníze, a tak se jim nevěnovala pozornost. Bylo toho hodně, na co nebyly peníze, a tak se tomu nevěnovala pozornost. Například... Della. A právě proto si slíbila oslavu. Už jako malé děvčátko věděla, že se může spolehnout jen sama na sebe.

Posledních jedenáct měsíců ji ale z takových myšlenek vyvedlo. Od chvíle, kdy potkala Geoffreyho, neměla jinou volbu než se spoléhat právě na něj. Geoffrey tu však dnes večer nebyl a ona si zakázala myslet jak na něj, tak na cokoli dalšího z jeho světa. Dnešek je mimořádný. Dnešek je jen pro ni. A splní jí všechno, o čem si chudé dítě z jednoho z nejbohatějších newyorských předměstí může nechat zdát.

Kdysi dávno si Della přísahala, že než jí bude třicet, uteče z ubohých ulic chudinské čtvrti, vypracuje se a stane se milionářkou, která žije někde blízko parku na předměstí. Prísahala si, že třicátku oslaví ve stylu bohatých a slavných, ve stylu, na který bude tou dobou

zvyklá. Toho slibu se nechtěla vzdát, i když jí nezbývalo než slavit v Chicagu místo v New Yorku. Začne večer v pětihvězdičkové restauraci, pak stráví večer v lóži v opeře a nakonec zajde na skleničku na dobrou noc do klubu, kam je vstup povolen jen největší smetánce. Na sobě měla model podle poslední módy v ceně tisíců dolarů, doplněný rubíny a diamanty, a účes a manikúru si nechala udělat v nejlepším salonu ve městě.

Když si užívala první část večera, vzdychala blahem. Restaurace Palumbo patřila k těm, kde ceny konkurovaly rozpočtům nezávislých zemí. Ani není třeba dodávat, že si objednala nejdražší položky na jídelním lístku – čtyři chody, z nichž všechny měly evropské názvy, které se celý týden učila správně vyslovovat. (Díky bohu byl jídelní lístek zveřejněný na internetu, a tak si ho mohla prohlédnout předem, aby nevypadala jako barbar, až si bude objednávat.) A objednat si o narozeninách to nejdražší, to by přece udělal každý, kdo je kultivovaný, má styl a je bohatý, nebo ne?

Ta myšlenka ji přiměla nenápadně prozkoumat okolí, aby se ujistila, že i ostatní hosté v restauraci – všichni kultivovaní, styloví a bohatí – si užívají těch nejdražších plodů hojnosti. A také aby se přesvědčila, že ji Geoffrey přece jen nesleduje, přestože se jí – jako vždycky – skvěle podařilo proplížit se ven a přestože nebylo v plánu, že se mu ohlásí dříve než zítra ráno. Stejně nemohl vědět, kam šla, i kdyby zjistil, že proklouzla ven. Dnešní útěk naplánovala ještě úzkostlivěji než oslavu svých třicátin.

Bohudík, po Geffreym nebylo ani stopy. A Della se cítila, jako by sem patřila. Popíjela šampaňské a čekala, až jí přinesou kalamáry jako předkrm. Po-
hybovala se v takovém prostředí léta, přestože se nenarodila do bohaté rodiny. Vyškrábala se z chudinské

čtvrti do horních vrstev společnosti a studovala a napodobovala každého z velkého světa, až neměla potíže vydávat se za jeho čistokrevnou příslušnici.

Dnešní večer nebyl žádnou výjimkou. Zaplatila nemalé jmění, aby si mohla najmout dlouhé karmínové sametové šaty od Caroliny Herrery a střevíčky Dolce & Gabbana, nemluvě o náušnicích a náhrdelníku značky Bulgari a černém hedvábném plášti od Valentina, bez kterého by se v prosincovém chladu neobešla. Červený odstín, jak věděla, zvýrazňoval její šedivé oči a tmavé blond vlasy, které už byly dost dlouhé, aby se daly stáhnout do francouzského drdolu, sepnutého jediným skrytým hřebínkem.

Zvedla ruku, aby se ujistila, že je každý vlásek na svém místě, a usmála se radostí, že má vlasy dlouhé. Celý život je nosila nakrátko jako kluk, až do začátku letošního roku, a svou přirozenou barvu neukázala od střední školy, kdy si jako rebelka vlasy obarvila načerno a zalíbilo se jí to tak, že si je černé nechala. Ani si neuvědomila, jak jí za ty roky ztmavly do nádherného odstínu s medovým nádechem. S přirozenou barvou a novou délkou, o pronajatých cetkách nemluvě, by ji dnes večer nikdo ze staré čtvrti nepoznal.

Ale na nic z toho také nebude myslet, připomněla si. Dnešek bude skutečně dokonalý. Opravdu se uskuteční všechno, co si tolik let plánovala.

Nenaplánovala si snad jen toho pěkného, elegantně oblečeného muže, kterého hosteska před malou chvílí usadila ke stolu blízko ní a kterému Della nemohla odolat a musela se na něj každou chvíli pokradmu podívat. Když byla ještě dítě, nikdy neuvažovala o tom, že by si pro svůj jedinečný večer měla pořídit společníka. Nebyla si jistá, proč na to nepomyslela. Možná proto, že věděla, že se bude muset spolehnout

jen sama na sebe. Nebo možná proto, že jako dítě si nedokázala muže jako on ani představit. V jejím okolí elegantní oblečení znamenalo, že má člověk zapnutou košili. A hezký muž byl takový, který měl všechny zuby.

Ten člověk bez varování vzhlédl a jejich pohledy se setkaly. Něco mezi nimi zajiskřilo... bylo zřejmé, že si padli do oka. Muž naklonil tmavovlasou hlavu k tichému pozdravu. Jeden koutek jeho úst se zdvihl v nepatrném úsměvu. Po chvilce zaváhání Della zvedla skleničku a tiše mu připila. Byl oblečený ve smokingu šitém na míru, který zdůrazňoval každý kousek jeho nádherného těla. Tmavým očím dodávalo hřejivější nádech snové mihotavé světlo svíčky stojící v křišťálovém svícnu před ním a jeho malý náznak úsměvu způsobil, že jí přeběhlo po zádech jakési horké chvění, plné elektrického náboje. Byl to úsměv, který ženě napoví, že ji muž nejen svléká očima, ale že také zvažuje, jak by její přednosti vyzkoušel.

Jakmile ucítila horko, které se jí vehnalo do tváří, rychle odvrátila pohled stranou. Zdvihla skleničku šampaňského k ústům, aby se zchladila, a dělala, co mohla, aby se soustředila na něco jiného – na nažehlené bílé ubrusy, zářivý porcelán, skvostnou společnost. Její pozornost však neodvratně putovala zpět k muži u stolu naproti.

Stále se na ni s velkým zájmem díval.

„Tak co myslíte?“ zeptal se jí a zvýšil hlas dost na to, aby ho bylo přes dva malé stolky slyšet.

Della na něj rozpačitě mrkala. Poprvé v životě chápala, co to ve skutečnosti znamená být na rozpacích. V hlavě se jí míhal milion různých odpovědí na jeho otázku.

„K večeři,“ dodal a zdvihl jídelní lístek. „Co doporučujete?“

„Hmm, nejsem si jistá,“ odpověděla. „Večeřím tu poprvé.“ Nemyslela si, že by na muže jako on udělalo nějaký velký dojem, kdyby mu řekla, ať si objedná to nejdražší, protože pak bude vypadat, že má styl, je kultivovaný a bohatý.

Zdálo se, že ho její odpověď překvapila. „Jak tu můžete být poprvé? Palumbo je v Chicagu pojem téměř sto let. Vy nejste původem z Chicaga?“

Della v žádném případě neměla v úmyslu mu na tu otázku odpovědět. Nikdo jiný než Geoffrey nevěděl, že je v Chicagu, a dohlížel na ni až příliš pečlivě. I když nevěděl, kde je přesně v tuhle chvíli, nehodlala riskovat, že se na její malý útěk přijde jen proto, že nebude držet jazyk za zuby.

Neměla by to tomu muži prozrazovat. Buď bude muset zalhat, což Della nikdy neudělala, ačkoli jí čestnost dostala víc než jednou do problémů, nebo její odpověď povede ke zdvořilé konverzaci, která ji může přimět, aby mluvila o své minulosti. Nebo ještě hůř, o své současnosti. A ona chtěla být dnes večer oběma tak vzdálená, jak to jen jde, protože nic z její minulosti ani současnosti se nehodilo k šatům od Caroliny Herrery, k diamantům a rubínům, ani k sedadlům v divadelní lóži.

A tak odpověděla na první otázku, kterou položil. „Objednala jsem si specialitu. Mám ráda plody moře.“

Chvíli nic neříkal a Della přemýšlela, jestli to je proto, že uvažuje o její odpovědi na svou první otázku, nebo se snaží rozhodnout, zda má naléhat, aby mu odpověděla i na tu druhou. Nakonec konstatoval: „Budu si to pamatovat.“

Otevřel ústa, aby řekl něco dalšího, ale přišel jeho

číšník a postavil před něj žlutooranžový koktejl a na místo přímo vedle něj svěží růžový cosmopolitan.

Na někoho čeká, uvědomila si Della. Na ženu, soudě podle barvy a delikátního vzhledu míchaného nápoje. Páry nevečeří v restauracích, jako je Palumbo, pokud jejich vztah nepřesáhl hranici příležitostného styku – nebo jeden z nich nechce víc než příležitostná setkání. Ten muž na ni vrhá žhavé pohledy, dokonce s ní flirtuje, i přesto, že se k němu co nevidět připojí žena. To znamená, že je to naprostý pitomec.

Dobře, tak možná, že oslava jejich třicátých narozenin nebude probíhat tak dokonale, jak si plánovala, protože bude nucena sedět blízko pitomce. A možná, že to nebude jen vinou toho pitomce, že se oslava nebude vyvíjet přesně tak, jak si usmyslela. Možná to nebude ani tím, že má šaty a doplňky pronajaté z butiku na Michigan Avenue a že je nevytáhla z vlastní skříně.

Možná, ale jen možná, to bude tím, že kromě toho, že Dellin současný život není život milionářky, jí ani nepatří. Všechno, co se týkalo jejího života – všechno, co dělá, každé místo, kam jde, každé slovo, které vyřkne – musí vetovat a kontrolovat Geoffrey. Její život už nebude normální. Přinejmenším to nikdy nebude život, který si pro sebe vybudovala, ani ten, který plánovala. Bude to život vytvořený a organizovaný někým jiným.

Jakmile k té myšlence dospěla, odsunula ji do nejvzdálenějších a nejtemnějších záhybů svého mozku. Na nic takového dnes večer myslet nebude, připomněla si znovu a divila se, proč je tak těžké zapomenout. Protože dnes nechtěla být Della. Dnes večer, jen jeden večer, chtěla být ženou, kterou se před dvaceti lety a dvěma tisíci mil chtěla stát. Della,

Popelka, miláček celého města a největší kráska na plese. Dnešní večer nesmí nic zkazit. Ani tamten téměř okouzlující princ, který se na ni neustále chlípně dívá, zatímco čeká na přítelkyni, která bude mnohem lepší než ona.

Jako by to myšlenkou přivolala, hosteska usadila ke stolu mezi nimi hlučnou skupinku čtyř lidí, kteří jí výhled na toho muže úplně zastínili. Della jí za to byla vděčná a nebyla zklamaná, i když jakási její zvrácená část se ji snažila přesvědčit, že zklamaná je.

I kdyby to byl pitomec, stejně to byl nejkrásnější muž, jakého kdy viděla.

A znovu ho uviděla o hodinu a půl později – na opěře, když se snažila najít místo. Když si uvědomila, že je ve špatné části hlediště, požádala o pomoc uvaďčku a zjistila, že se dívá do lóže na protější straně, která nabízela nádherný výhled na jeviště... a v níž seděl krásný neznámý, kterého viděla u večere. Stejně jako v restauraci seděl sám.

Když Della odcházela z restaurace Palumbo, náhodou si všimla, že se jeho slečna neukázala. Ne že by se snažila si toho všimnout. Ale jestli se ta žena někde zdržela nebo jejich schůzku nestihla nebo jestli dostala rozum a pochopila, jaký je to člověk, to Della nedokázala říct.

Ne že by ji to zajímalo, ať je to, jak chce. Sotva si toho všimla.

Teď kráčela uličkou ke svému sedadlu a podobně si sotva všimla, že bylo nejen ve stejné lóži, v jaké seděl ten muž, ale také ve stejné řadě – v malé řadě vpředu, kde byla jen tři křesla. Také si sotva všimla, že položil na sedadlo vedle sebe program a růží s dlouhým stonkem, jako kdyby to sedadlo mělo být brzy obsazené. Jeho přítelkyně se tedy očividně někde zdržela

a měla v úmyslu dohonit ho tady. Della se udělalo nevolno nad vyhlídkou, že bude muset sedět tak blízko něj. Jakmile se kolem něj protáhne, aby si mohla sednout, už neuteče.

Jednou se nadechla, aby si dodala odvahy, a donutila nohy sunout se dopředu, až stála na kraji řady vedle něj. Otočil hlavu, a když Dellu poznal, znovu se na ni usmál tak, až jí přeběhl mráz po zádech. V břiše pocítila žár, mozek jí roztál a slova, která chtěla vyslovit, se jí vypařila od úst.

Vstal a zašeptal pozdrav, ale Della ho sotva slyšela, protože měla moc práce, aby neomdlela. Nejen že velmi příjemně voněl – přitažlivou směsicí koření a dřevěného kouře – ale byl i mnohem vyšší, než si uvědomovala, až musela zaklonit hlavu, aby se mu mohla podívat do očí. Byla to zkušenost, na kterou nebyla zvyklá. Sama měla na pěticentimetrových podpatcích téměř sto osmdesát centimetrů. I bez podpatků byla zvyklá vidět do očí v podstatě každému. V případě tohoto muže měla v úrovni očí jeho široká ramena.

Byl to však jeho obličej, co přitáhlo její pozornost. Výraz jeho tváře byl odhodlaný, nos měl rovný a jemný, jeho lícní kosti vypadaly, že jsou vytesané z mramoru, a jeho oči... Ach, ty oči. Jeho oči měly barvu hořké čokolády. Jejich hnědá byla tak tmavá a tak neodolatelná, že od nich Della nemohla odtrhnout pohled. Pak si uvědomila, že to nebyla hloubka ani barva jeho očí, co ji tak přitahovalo. Uviděla v nich cosi, co neladilo s jeho oslnivým úsměvem. Jakousi melancholií, dokonce smutek, který byl nepochybný.

„Musíme se přestat takhle scházet,“ řekl a jeho úsměv se rozzářil.

Humor v jeho tónu ji překvapil. I přesto se ale nemohla ubránit tomu, aby se na něj také neusmála. „Je to trochu zvláštní, vidíte?“

„Já jsem měl vlastně na mysli jiné slovo.“

Nebyla si jistá, že chce vědět, co to bylo za slovo, ale přesto se zeptala: „Ano?“

„Štěstí,“ vyhrkl okamžitě. „Říkal jsem si, že mám štěstí.“

Nebyla si jistá, co na to má odpovědět, a tak se podívala na vstupenku a pokynula směrem k sedadlu. Dala si záležet, aby si významně prohlédla křeslo s položenou růží, které stálo mezi jejím a jeho místem, než řekla: „Pokud vám to nebude vadit, tohle je moje místo.“

Chvilku se na ni jen díval. Jeho oči teď ale neprozradily, co se mu může honit hlavou. Pak odpověděl: „Vůbec ne,“ a ustoupil do uličky, aby mohla projít.

Pospíšila si na místo a okamžitě otevřela program a začala ho číst, aby neměl příležitost říct cokoli, co by mohlo zahájit konverzaci.

Jako by náznak nepochopil, sedl si na své místo a zeptal se: „Jaká byla večere?“

Della ani nezvedla oči od programu a odpověděla: „Výborná.“

Ani její jednoslovná odpověď ho neodradila. „Já jsem si nakonec objednal bažanta. Byl neskutečně dobrý.“

Když Della jen mlčky přikývla, aniž by vzhlédla od programu, dodal: „Příště ho musíte vyzkoušet. Moc vám ho doporučuju.“

Snažil se získat informace. Chtěl zjistit, jestli žije ve městě, stejně jako když se jí ptal, proč nikdy v restauraci Palumbo nebyla. Snažil se odhadnout, jestli je šance, že na sebe ještě někdy natrefí, ať už

náhodou, nebo schválně. A to i přes růži s dlouhým stonkem a záhadnou ženu mezi nimi.

„Dám na vaše doporučení,“ odpověděla. A vrátila se ke čtení programu.

Ale jemu to stejně nestačilo. „Víte, nevídám moc lidí své generace, kteří mají rádi operu,“ zkusil to jinak. „A už vůbec ne natolik, aby na ni přišli do divadla. Nebo aby utráceli za sedadla v lóži. Musíte ji mít opravdu ráda.“

Della si v duchu povzdychla a tiše ho proklínala, že změnil téma. Byla to rána pod pás. Konverzaci o své nejoblíbenější věci na světě nemohla odolat.

„Zbožňuju ji, abych pravdu řekla,“ nemohla si pomoci a odložila si otevřený program do klína.

Když se na svého společníka znovu podívala, jeho výraz jasně ukazoval, že je stejně nadšený jako ona a že k opeře chová stejnou vášeň. Dokonce takovou vášeň, že jeho láska zahnala temnotu, která mu dříve zastínila oči. Najednou si všimla, že nejsou tak úplně hnědé. Duhovky měl lemované zlatavými tečkami a jeho oči vypadaly jako broušený diamant a přitahovaly ji ještě hlouběji.

„Operu mám ráda od dětství,“ svěřila se mu. „Naše sousedka byla velká obdivovatelka opery a do vážné hudby mě zasvětila.“ Už nedodala, že to bylo jen proto, že slyšela rádio paní Klostermanové přes papírovou zeď jejich podnájmu a visela na každém slově moderátora, který po skončení opery prováděl její rozbor. „Když jsem poprvé slyšela operu živě,“ pokračovala, aniž by se zmínila, že to bylo živé vysílání v rozhlasu, ne představení v divadle, „byla jsem okouzlená.“

Ve skutečnosti by ráda studovala hudbu a měla studium opery jako své naprosté životní poslání. Ale

vysokoškolské studium bylo nad poměry průměrného studenta z její ekonomické vrstvy, a tak šla ze střední školy rovnou do práce jako holka pro všechno v jedné z nejvýznamnějších a nejrespektovanějších makléřských firem na Wall Street. A i když si vybudovala cestu vzhůru na firemním žebříčku a stala se výkonnou asistentkou, nikdy neměla čas získat vysokoškolský titul. Vydělávala si docela dobře – určitě lépe, než si kdy jako dítě vyrůstající v pochybné čtvrti představovala – a byla spokojená s tím, jak se její život vyvíjí. Alespoň do chvíle, než se jí život rozletěl na milion kousků a jí nezbylo nic než Geoffrey, který jí nabídl pochybné útočiště.

Téměř jako by ta myšlenka vyslala signál orchestru, rozezněla se hudba a světla začala pohasínat. Della si neodpustila jeden poslední pohled na svého společníka, než se v sále setmělo, ale když viděla, že si ji prohlíží – a všimla si, že sedadlo mezi nimi je stále prázdné – rychle obrátila pozornost k jevišti.

Poté se vžila do světa Mimi a Rodolfa a jejich bohémských přátel a svou vlastní realitu hodila za hlavu. Nechala se natolik unést, že když se rozsvítilo na přestávku, chvíli jí trvalo, než se vrátila z Paříže devatenáctého století do Chicaga v jedenadvacátém století. Párkrát zamrkala a zhluboka se nadechla, a než se stačila ovládnout, podívala se na svého společníka – který se na ni díval stejně, jako když světla pohasínala, jako by se na ni díval celou první půlku opery.

Znovu pocítila zvláštní vzrušení a rychle se rozhlédla po davu. Nepřeberné množství skvostných dámských toalet vypadalo uprostřed zlatého hlediště jako barevné drahokamy a zářivé klenoty celkový obrázek ještě umocňovaly. Della se dívala, kolik